

Мандрівниця повертається

Марина Павленко

Після того, як Ялосоветині полонянки полишили скриню й розлетілися, хто куди, наша Казка, звісно ж, поспішила до будинку своєї любії Олечки. Та десь на півдорозі, охоплена втомою (ще не оговталась від пережитого), опустилася під кущ папороті на узліссі.

Перепочиваючи, Казка тривожно вслухалась у калатання власного сердечка. Чому калатання тужливе? Чому ввижаються невеселі видіння? Осиротіла хата на узліссі, самотня згорблена постать Ялосовети... Ось бабуся розпачливо зиркає у віконце, в яке нікого виглядати, ось — нехотя розпалює ненажерливу піч, біля якої немає кому... Ось...

"Що це зі мною? — подумала Казка, відчувши, як оченята заволоклися підозрілим туманцем. — Не хочу ж я повернутись до темної скрині!"

"Та й чим би пояснила своє повернення?" — запитувала себе, втираючи непрохані слізки.

Несподівано стебла папороті розгорнулись, і над ними з'явилося приязне зморшкувате обличчя:

— Хто це тут накликає дощу?

Погана людина хіба здатна угледіти в шалині дрібну казку? Тож мала мандрівниця ніскілечки не злякалася незнайомця. Навпаки, дозволила йому взяти себе на руки й примостити, щоб висохла, на крилатому солом'яному брилі.

— В дорозі удвох веселіше! — зауважив Дідок. — Бо самому ні з ким і словом перемовитись! Я, власне, просту до одного дуже гарного та великого дому. А в самого — ні колаф ні двора. Як, мабуть, і в тебе, малечо.

"Він до Олечки йде! — радісно стрепенулась Казка, але тут-таки понуро опустила крильця: — А як же — Ялосовета?.."

Старий ніби прочитав Казчині думки:

— Ет, люблю авантюри! — махнув рукою. — Так і буде: веди, куди сама знаєш!

Дорогою нарозказував Дідок стільки всякої всячини, що в тендітної Казки аж голова розболілася. Затнувся балакун, коли "пасажирка" солом'яного капелюха вказала на Ялосоветину хату.

— Е-е-е... Вчора увечері стукав я, малечо, до цих дверей. Схоже, тут гостям не дуже раді...

Ялосовета ж, уздрівши колишню вихованку, ледь не вмлїла від щастя. Кинулась догоджати гостям, хоч на Казку не зважувалася очей підводити.

— Погрїлася б... — вимостила в кошику з вовною затишне кубельце.

— Змарніла як!.. — зітхала, несміло простягаючи руку — погладити.

Але Казка про всяк випадок відпурхнула, косуючи сторожко в бік різьбленої скрині-скринища...

— Заспокойся, дитинко, не заподію тобі шкоди!..

За обідом старого потягло на спогади. Побідкавшись, що так мало є людей, котрі вміють і хочуть тебе послухати й котрим хотілось би вилити душу, він почав розповідати свою чергову пригоду.

Господиня, коли вже прибрала посуд, непомітно вхопилась було за веретено, та, завваживши зляканий Казчин погляд, узялася прями звичайну шерсть.

Пригрівшись у кошику, заколисувана Дідусевим бубонінням, Ялосоветиними зітханнями й примовляннями та шурхотінням нитки, мандрівниця раптом збагнула: вона — вдома!!!

Відтоді в хатинці на околиці запанувала щаслива й прекрасна КАЗКА.

КАЗКА про Діда, який не поневірявся більше по світі. Отаковився в цій привітній оселі і знайшов у Ялосоветі щонайвдячнішу слухачку своїх оповідок. Стара ловила кожнісіньке його слово (аж цвіркуни в запічку мовкли), навіть коли й удруге чи втретє щось переповідав.

КАЗКА про Бабу, яка насправді виявилася зовсім не лихою: просто раніше їй не вистачало любові. Тепер же мала аж двоє відданих сердець і сама жила теж задля свого балакучого Діда й задля Казки.

КАЗКА про Казку, для якої воля і дім однині поєдналися. Нарешті вона без перешкод могла літати, куди заманеться. Ялосовета лиш напучувала:

— Гляди ж, у холодочку тримайся, бо перегрієшся!

Або:

— Водички холодної не пий — кашлятимеш!

Часто навідувала Казка маленьку Олечку. Від того її тато почав щодня усміхатись і любити свою родину дуже-дуже. Бо, з'ясувалося, він теж був анітрохи не суворий, ото хіба що надто заклопотаний.

Після гостювань Казка охоче вмощувалася на Ялосоветиних колінах і блаженно вбирала в себе затишний домашній спокій.

А невдовзі й Казчині сестрички зачастили до своєї колишньої господи. Бува, як розходяться!.. То в Ялосоветиних капцях у піжмурки грають, то плюхаються у діжу з тістом, то на тину гойдаються, то в подушках борюкаються. Іноді роздуріються так, що Дідусь мусить їх капелюхом розмітати!

...КАЗКА про велику різьблену скриню...

До речі, а що т е п е р у скрині?

Гм... Справді, що?

Мовчить Ялосовета. Мовчить і скриня. Стоїть у кутку, барвистим ряденцем застелена. А з-під нього — золотий замочок поблискує.

Джерело: Казки з Ялосоветиної скрині